

Térden állva a gyermekek előtt!

Ki gyermekekkel foglalkozik, az tudja, hogy mindenik évnék megvan a maga keresztje...

Van olyan tanév, mikor a mumpsz, máskor a gripa környékezi meg a nagycsaládot, és biza akkor "elindult a gyűrű vándorútra egyik kézből a másikba", és nehéz megfékezni a járványt.

Persze nemcsak járványos betegségek indulhatnak el a gyermekek világában, hanem különféle divatok, hóbortok is, melyeket a felnőtteknek szintén nagyon nehéz megérteni, befolyásolni.

Volt egy év, mikor főleg a fiaink elkezdtek cikizni a tanárokkal, az osztályok szinte versenyeztek, hogy ki tud rálicitálni csínytevésben a másikra.

Nekik nagyon jó bulinak tűnt, de egy - egy tanár biza a felmondását fontolgatta.

Mi mást tehettem volna, újból és újból összeszedtem az intézet belső udvarára a gyerekeket és néha szépszóval, máskor meg minden pedagógiai haragomat csatasorba állítva próbáltam a fiaimat nevelgetni, a kedvesség és a jószág útján tovább terelgetni.

Tavasza fele, már az egész pedagógiai eszköztárunk romokban hevert.

Magamba roskadva, behívtam az intézet vezetőjét, és megbeszéltük, hogy ha már nincs eredménye annak, hogy a gyerekek fejét mosogassuk, akkor próbáljuk meg a lábukat is megmosni.

Nagycsütörtökön a szentmisén szépen minden osztályból a legcsintalanabb gyereket kiültettük az első padba, és az evangélium után úgy papi ruhában, prédikáció helyett letérdeltem mindenik fékezhetetlen kicsikó elé, és szelíden, ahogyan mesterüinktől, Jézus Krisztustól tanultam, megmostam a "tanítványaim" lábát.

Döbbenetes élmény volt a zsúfoltságig telt templom előtt, nyugodtan letérdelni, megmosni, megtörölni, majd megpuszítani a gyermekek lábait... Hihetetlen csend volt a templomban, én nem mondtam semmit, csak céltudatosan végeztem a dolgomat, a kántor úr közben énekelt egy nagyon szép, szomorú éneket.

A történetet én a gyerekeknek szántam, pedagógiai célzattal, de igazából engem is végtelenül megindított a szertartás. Ott és akkor döbbsentem rá, hogy Péter lábát mosva, az én lábamat is megmosta a Mester... Bár Júdás zsebében ott zörgött a harminc ezüstpénz, Jézus mégis lehajolt és az ő lábát is megmosta..

Aztán belém nyilalt a felismerés: Jézus nemcsak megmosta a fiai lábát, hanem utána meg is halt értük a kereszten! "Vajon én megtudnék halni ezekért a "rosszcsont" gyerekekért?"

A lábmosás szertartását befejezve felálltam, és csendesesen néztem őket, míg az orgona utolsó akkordjai is elhaltak. Néztem a fiaimat és annyira szépeknek láttam őket, mint addig soha sem!

Végtelen csendben folyt le a nagycsütörtöki szertartás, a megfosztott oltár előtt sokáig némán térdeltünk.

A végén, a sekrestyében mindenik "tanítványom" odajött, hozzám bújtak, megöleltek csendesesen.

Néma percek után az egyik, talán a legcsintalanabb megszólalt: "Csaba testvér, én többet rossz nem leszek!"

Én sem, én sem, vízhangozták a többiek a mélyről jövő jó elhatározást. Évek teltek el, ma már felnőtt emberek, elsodorta őket a múltó idő, de én úgy gondolom, hogy legtöbbjüknek sikerült megtartani a tiszta szívből felfakadt őszinte fogadalmat. Egy biztos, ha találkozunk, akkor ugyanazzal a szeretettel tudjuk egymást átölelni.

Jézus Krisztus útján járva, de különösen ott térden állva a gyermekek előtt, örökre megértettem, hogy szeretetre, csak végtelen alázattal és nagy-nagy szeretettel lehet tanítani a testvéreinket.

Csak akkor van jogom szeretetet kérni és elfogadni, ha kész vagyok a másikért vállalni akár a halált is.

Ezen a szinten már nem az a fontos, hogy a másik mit csinált, mondott, hogy a zsebében csörög a harminc ezüstpénz vagy nem, hanem egyszerűen csak az, hogy van, s te alázattal, boldog örömben érette vagy.

Csodálatos dolog érettetek lenni! Megérteni azt, hogy létünk értelme maga a szeretet!

Kisebb testvéri szeretettel Csaba t.

Debrecen, 2011. április 19.